

Sygn. akt VIII Ka 470/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Ilona Simonowicz

Protokolant Agnieszka Malewska

po rozpoznaniu w dniu 10.X.2013r.

sprawy **E. S. (1)**

obwinionej z art. 98 kw i art. 97 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 08 kwietnia 2013r. sygn. akt XIII W 1145/13

I. Uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku

UZASADNIENIE

E. S. (1) została obwiniona o to, że:

1. w dniu 10.02.2013 r. ok. godziny 11.45 w (...)na drodze wewnętrznej przy ul. (...)kierując samochodem (...)o nr rej. (...)wykonując manewr cofania nie zachowała szczególnej ostrożności, w wyniku czego uderzyła w zaparkowany samochód (...)o nr rej. (...)doprowadzając do uszkodzenia; czynem swoim spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa innych osób, tj. o wykroczenie z art. 98 kw

2. w miejscu i czasie jak wyżej kierując samochodem marki (...)o nr rej. (...)oddaliła się z miejsca nie podając swoich danych personalnych i danych z zakresu polisy OC, tj. o wykroczenie z art. 97 kw

Sąd Rejonowy w Białymstoku, uwzględniając wniosek oskarżyciela publicznego wniesiony w trybie art. 58 §1 kpw o skazanie obwinionej na określoną karę bez przeprowadzenia rozprawy, wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2013r. sygn. akt XIIIW 1145/13 uznał E. S. (1) za winną popełnienia zarzucanych jej czynów i za to na mocy art. 98 kw w zw. z art. 9 §2 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 300 zł.

Powyższy wyrok w całości został zaskarżony przez obwinioną. Z treści apelacji wynika, iż obwiniona zakwestionowała tak ocenę przeprowadzonych dowodów, jak i poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Zaprzeczyła aby to ona wyjeżdżając z parkingu uszkodziła zaparkowany samochód (...). Stwierdziła, iż miejsce zdarzenia opuściła, gdyż nie zauważyła okoliczności, które wskazywałyby aby była sprawcą uszkodzenia. Wskazała też na braki postępowania dowodowego, które w jej ocenie uniemożliwiają przypisanie jej bezspornej winy. W konkluzji apelacji obwiniona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i ponowne rozpoznanie sprawy. Wnioski te podtrzymała na rozprawie apelacyjnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację jako zmierzającą do uchylecia zaskarżonego wyroku celem ponownego rozpoznania sprawy, należało uznać za zasadną, aczkolwiek z innych przyczyn niż wskazane w środku zaskarżenia.

Przede wszystkim Sąd Okręgowy uznał, iż niniejsza sprawa nie mogła być rozpoznana w trybie art. 58 §1 i 2 kpw – tak jak uczynił to Sąd Rejonowy, gdyż nie spełniała ona przesłanek z §2 tegoż przepisu. Analiza dotychczas zebranego i ujawnionego materiału dowodowego wykazuje, iż okoliczności zdarzenia w zakresie obu stawianych zarzutów nie są jednoznaczne i budzą poważne wątpliwości co do wypełnienia przez obwinioną wszystkich wymaganych ustawą znamion art. 98 kw i art. 97 kw. Nota bene należy zauważyć, iż Sąd Rejonowy w uzasadnieniu swojego wyroku z obrazą art. 82 §1 kpw w zw. z art. 424 §1 kpk nie dokonał żadnych ustaleń faktycznych oraz nie wyjaśnił podstawy prawnej wyroku. Ustalenia faktyczne i analiza dowodów zostały skwitowane jednym ogólnikowym zdaniem cyt.: „W świetle zgromadzonych dowodów wymienionych we wniosku o ukaranie okoliczności popełnienia wykroczeń nie budziły żadnych wątpliwości”. Z kolei przyjęte kwalifikacje prawne czynów w kontekście przebiegu zdarzenia w ogóle nie zostały uzasadnione. Sąd zawarł jedynie stwierdzenie cyt. „Sąd zatem uznał E. S. (2) za winną popełnienia zarzuczanych jej czynów ...”. Należy natomiast wskazać, iż skazanie w trybie art. 58 §1 i 2 kpw w sytuacji zaskarżenia takiego wyroku, nie zwalniało Sądu od sporządzenia wyroku zgodnie z wymogami art. 424 §1 i 2 kpk w zw. z art. 82 §1 kpw.

Sąd Okręgowy analizując materiał dowodowy sprawy w ramach przeprowadzanej kontroli instancyjnej uznał, iż nie jest on pełny i zawiera braki co do istotnych okoliczności zdarzenia. Budzi też w konsekwencji poważne wątpliwości co do prawidłowości przyjętej kwalifikacji prawnej .

I tak w zakresie czynu I, zakwalifikowanego z art. 98 kw, nie dokonano w sprawie ustaleń co do zaistnienia wszystkich ustawowych znamion tego wykroczenia.

Jak przyjmuje się w doktrynie oraz judykaturze Sądu Najwyższego, wykroczenie z art. 98 kw jest wykroczeniem specyficznym, które może występować w dwóch postaciach:

- prowadzenia pojazdu poza drogą publiczną bez zachowania należytej ostrożności i spowodowanie zagrożenia dla innych osób;
- niezastosowania się przez prowadzącego pojazd do przepisów regulujących korzystanie z dróg wewnętrznych lub innych miejsc dostępnych dla ruchu pojazdów

(vide m.in. wyrok SN z 29.IV.2003 r. III KK 50/03, LEX nr 77468; wyrok SN z 5.X.2005r. II KK 107/05, LEX nr 164268).

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie dokonał żadnych ustaleń faktycznych i nie wskazał, którą z postaci wykroczenia przyjął, aczkolwiek z opisu przypisanego czynu wynika, że uznał, iż w czasie wykonywanego manewru obwiniona spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa innych osób. Tymczasem z materiału dowodowego – notatki urzędowej z k. 1 oraz z zeznań jedyne przesłuchanego w sprawie świadka K. P. nie wynika, aby w czasie zdarzenia zaistniało zagrożenie bezpieczeństwa dla innych osób, a wynika jedynie, że został uszkodzony po prawej stronie tylny zderzak samochodu T. P.. Zachodzi zatem konieczność uzupełnienia materiału dowodowego w powyższym zakresie poprzez przesłuchanie świadków na okoliczność, czy w czasie zdarzenia zaistniało zagrożenie dla bezpieczeństwa innych osób. Wskazać w tym względzie należy zwłaszcza świadka K. P., ale także E. K. – funkcjonariuszkę Policji sporządzającą notatkę z k. 1.

Nadto, w ocenie Sądu Okręgowego przy ponownym rozpoznaniu sprawy w razie konieczności sąd winien dążyć do ustalenia czy przedmiotowe wykroczenie z pkt. I nie zaistniało w drugiej postaci, a więc czy w czasie przedmiotowego zdarzenia obwiniona nie naruszyła przepisów szczególnych, regulujących ruch na terenie parkingu, będącego miejscem zdarzenia (np. przepisów ustalonych przez zarządcę tego terenu). Przy ew. ustaleniu, że doszło do

popelnienia wykroczenia z art. 98 kw w drugiej postaci Sąd Rejonowy winien zważyć, aby przy zmianie opisu czynu nie doszło do naruszenia zakazu reformationis in peius (apelacja wywiedziona tylko przez obwinioną).

Należy również zasygnalizować, iż Sąd Rejonowy w zależności od dokonanych ustaleń winien także zbadać, czy czyn objęty zarzutem z pkt. I nie wyczerpuje znamion innego wykroczenia np. z art. 97 w zw. z art. 23 ust.1 pkt.2 Prawo o ruchu drogowym, przy czym w takiej sytuacji winien mieć na względzie granice oskarżenia (art. 81 kw w zw. z art. 399 §1 kpk) oraz w razie konieczności przesłuchać właściciela uszkodzonego pojazdu m-ki (...)o nr rej. (...)T. P..

W zakresie drugiego z zarzucanych obwinionej czynów należy wskazać, iż może on być ew. konsekwencją przypisania obwinionej wykroczenia za czyn objęty zarzutem z pkt. I. Sąd Rejonowy winien jednak ustalić, czy w konkretnej sytuacji na obwinionej ciążył obowiązek pozostania na miejscu zdarzenia celem podania swoich danych personalnych i danych z zakresu polisy OC i z jakich konkretnie przepisów obowiązek ten wypływał. Należy zauważyć, iż art. 97 kw ma charakter blankietowy i wymaga doprecyzowania poprzez wskazanie, który z przepisów Prawa o ruchu drogowym lub przepisów wydany na jego podstawie został naruszony.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy uznał, że wskazane nieprawidłowości przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy - w tym istotne braki postępowania dowodowego rzutujące na możliwość poczynienia pełnych ustaleń faktycznych co do przebiegu zdarzenia, a w konsekwencji nasuwające się aktualnie wątpliwości co do sprawstwa obwinionej w zakresie obu zarzucanych jej czynów - skutkować musiały uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym jej rozpoznaniu Sąd Rejonowy winien na nowo przeprowadzić postępowanie dowodowe, uzupełniając je m.in. we wskazanych kierunkach i dążąc do wnikliwego oraz wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności obu czynów celem poczynienia pełnych ustaleń faktycznych co do przebiegu zdarzenia oraz dokonania właściwej oceny zachowania obwinionej w aspekcie stawianych jej zarzutów oraz kwalifikacji prawnej.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji swojego wyroku.